

Thư Gửi Các Bạn Mình - Số 26

Các bạn mình thân mến,

Chúng ta đang ở tháng thứ năm của năm 2018. Thời gian đi (hay chạy? bay?) quá nhanh phải không các bạn? Không biết các bạn thế nào chứ mình đây thì từng ngày, từng giờ phải chạy theo với thời gian, lúc nào cũng muốn kéo cho thời gian đứng lại để mình giải quyết cho hết những việc muốn làm...những việc mà thiên hạ gọi là “vác ngà voi”. Thế mà thời gian thì cứ trôi...trôi hết ngày, hết tháng, hết năm và cứ trôi mãi cho đến cuối cuộc đời của mình. Nghĩ lại rồi cũng đến lúc “thời gian” còn thừa

mưa dư dả hết ngày này sang ngày khác mà chúng ta chẳng có gì để làm vì chúng ta không làm gì được nữa. Tuổi đời chòng chát bảy tám chín chục rồi thì dù có thời gian nhiều bao nhiêu cũng chỉ nằm hay ngồi một chỗ mà nhìn thời gian lặng lẽ trôi đi. Lúc này, theo mình – nên gọi hai chữ “bó tay” là đúng nhất. Có người còn “bó chân” luôn.

Nói một cách lạc quan hơn, mình biết một điều chắc chắn là đa số các bạn mình vẫn còn vài mươi niên nữa mới chịu “bó tay”. Bằng cơ rõ ràng nhất là qua bao nhiêu lần Đại Hội Bùi Thị Xuân – Trần Hưng Đạo cũng đều do đa số anh chị “tuổi không nhỏ” đứng ra tổ chức và những người tham dự cũng đã quá cái tuổi gọi là “thất thập cổ lai hi”. Đó là một điều đáng mừng đáng vui phải không các bạn? Mình được xem một số hình ảnh kỳ đại hội vừa rồi tại San Jose và hình ảnh trên du thuyền. Một số anh chị còn cho mình biết là đại hội và du thuyền rất vui. Đó là điều mà mình đã chúc cho các bạn từ trước đại hội. Thấy số đông quý Thầy quý Cô có mặt trong đại hội càng làm cho mình vui thêm. Lần trước, năm 2016 mình cũng không dự được đại hội nên rất

tiếc và cứ ngồi hình dung ra những cảnh tượng Thầy trò, bạn bè gặp nhau...mừng biết mấy! Cho nên sau kỳ đại hội mình cũng có viết một bài tường thuật coi như mình dự đại hội hàm thụ vậy. Về hình ảnh đã có Bùi Thăng Lợi cung cấp. Năm nay cũng vậy, Bùi Thăng Lợi và Ngô Thị Lý đều ở California gửi cho một số hình. Khả năng chỉ có thể viết vài dòng thế này thôi chứ chẳng biết phải tán hươu tán vượn gì thêm. Mừng đại hội thành công! Mừng thấy Thầy Cô mạnh khỏe! Mừng thấy bạn bè vui vẻ...Các bạn nào đã bỏ lỡ những cơ hội họp mặt thì xin nhớ: Lần tới nên ghi danh tham dự nha. Cá nhân mình theo dự tính năm tới sẽ vứt bỏ bớt mấy cái “sừng trâu” (tức ngà voi) để tham dự đại hội chứ không đợi đến lúc phải tự “bó tay” thì ân hận cũng chẳng kịp...

Các bạn mình thân mến,

Mình ở tiểu bang có diện tích lớn nhất nước Mỹ, chỉ thua Alaska và nổi tiếng là xứ của mấy chàng cao bồi. Khi mới sang định cư nơi đây, mình cứ ngỡ hễ đi ra đường là gặp mấy anh cao bồi cưỡi ngựa đi lông nhông ngoài đường và có nhiều màn bắn súng y hệt như trong phim. Không phải thế các bạn ạ! Dạo còn ở Việt Nam, thuở bé ở Đà Lạt thỉnh thoảng dành dụm được vài đồng – chỉ vài đồng là đi xem phim cao bồi với mấy đứa bạn. Mấy thằng bạn ở dưới phố, gần mấy rạp ciné hễ thấy trước rạp có treo bảng quảng cáo phim cao bồi bắn súng là báo cho nhau biết để đi xem, cho nên bọn nhóc mình không xa lạ gì với những cái tên John Wayne, Kirk Douglas, Steve McQueen, Gary Cooper, James Stewart, Burt Lancaster, Henry Fonda (cha của mẹ Jane Fonda đội nón cối và leo lên súng cối ở Hà Nội phát biểu bố lão)... Dạo đó ở Đà Lạt có mấy rạp ciné (không ai gọi rạp hát hay rạp chiếu bóng như sau này) như rạp Langbian và rạp Ngọc Hiệp ở đường Phan Đình Phùng, rạp Kinh Đô ở đường Hàm Nghi, sau này có thêm rạp Hòa Bình ngay khu Hòa Bình và rạp Ngọc Lan trên đường Thành Thái. Kế bên rạp Langbian có tiệm cháo vịt Như Tỉnh với món tiết canh vịt đặc biệt, nghe mấy người lớn kể ông chủ Như Tỉnh thích trò đỏ đen nên sạt nghiệp, sau xuống Hồ Nai - Biên Hòa mở lại quán cũng lấy tên Như Tỉnh - (may mà không lấy tên Như Say). Kế quán Như Tỉnh có con hẻm và ngay đầu hẻm là quán Mì Quảng của ông bà cụ người Bắc, nơi mà mình cùng Nguyễn Đức Quang và Đoàn Chim đã từng ăn mỗi đứa 7 tô khi được một Trưởng dất cho đi ăn để mừng anh thi đậu Bằng Huỳnh trưởng Hướng Đạo (Bằng Rừng). Trưởng này là anh Lê Thuần, chồng của chị Phan Kim Dung ở California. Đám cưới của anh chị Thuần - Dung, mình và Phùng Thuận được đi theo bưng mâm quả. Nghe nói chủ rạp Ngọc Hiệp cũng là chủ của rạp Ngọc Lan sau này. Dạo đó tại rạp Ngọc Hiệp cũng là nơi được tổ chức những đại nhạc hội do các nghệ sĩ từ Sài Gòn lên trình diễn. Khi rạp Hòa Bình xuất hiện thì những lần tổ chức đại nhạc hội được thường làm ở đây hơn. Đáng nhớ nhất của rạp Ngọc Hiệp là nhiều lần vào cuối năm học, trường Trần Hưng Đạo và cả

trường Bùi Thị Xuân đều tổ chức phát phần thưởng cho những học sinh học tại đây. Trong những lần như vậy đều có những tiết mục văn nghệ do học sinh trình diễn. Có lần bọn lớp mình trình diễn một vở kịch thơ (quên tên tác giả viết kịch) có nội dung là một cô gái mở quán bán rượu bên đường để dụ mấy thằng giặc Tàu thời nhà Minh để cho quân kháng chiến của Lê Lợi bắt chúng. Ban văn nghệ lớp mình dạo đó có Nguyễn Văn Hiến (Hiến Trụ), Đào Văn Bình (Đào Bìu), Nguyễn Hữu Nhu (Nhu Cai) là đám đầu têu ưa bày nhiều trò văn nghệ văn gừng...

Nói chuyện xem ciné cũng nên nhắc lại là rạp Kinh Đô trên đường Hàm Nghi, đây là rạp ciné nhỏ chuyên chiếu những phim hoạt hình loại cổ tích như Bạch Tuyết và Bảy Chú Lùn, Robinson trên đảo hoang, phim về các loài động vật hay thực vật. Dạo còn ở tiểu học, mỗi lần có chiếu nhưng phim loại trên thì trường hay tổ chức cho học sinh đi xem, giá vé một hai đồng gì đó, xem rất thích. Nhưng nhớ nhất là năm học đệ tứ, rạp Ngọc Hiệp chiếu phim “Chiến Tranh và Hòa Bình”, mình không có tiền đi xem nên Trần Quốc Tôn (đang ở San Jose) cho mượn 6 đồng để mua vé vào xem mà cho đến nay vẫn chưa trả lại số tiền đó cho bạn hiền “con nhà giàu”.

Đà Lạt có hai rạp ciné thường chiếu phim permanent là Ngọc Hiệp và Hòa Bình nghĩa là bạn muốn mua vé vào xem lúc nào cũng được, không cần phải chờ đầu xuất. Khi xem permanent bạn có thể ngồi lì trong rạp xem hai lần ba lần cũng được, xem chán xong đi ra thoải mái. Tuy nhiên nếu có những phim hay thì rạp chiếu từng xuất vì người đi xem quá đông. Nhớ có một dạo mình và Nguyễn Quang Tuyến lang thang ở Saigòn không chỗ ghé chân nghỉ trưa, bèn mua vé vào rạp Rex xem ciné permanent để ngủ trong đó luôn, mấy tiếng đồng hồ sau mới lò dò đi ra.

Lúc học đại học Đà Lạt, đoàn sinh viên Phật Tử có tổ chức một đêm văn nghệ tại rạp Hòa Bình để ra mắt đoàn có linh mục viện trưởng và các giáo sư đến dự. Bọn mình trình diễn vở kịch “Người Viễn Khách Thứ

Mười”, tác giả là nhà văn Nghiêm Xuân Hồng. Nguyễn Quang Tuyền đóng vai người thợ săn và là chủ quán, mình đóng vai người viễn khách tên Thạch Đầu Nhi (viễn khách thứ 10), Phùng Thuận đóng vai Dã Nhân, chị Lê Ánh Tuyết (sư phạm) đóng vai Giang Hoa Tâm, chị Phùng Bích Sơn (CTKD I) đóng vai Hồng Hoa, Trần Trọng Thức (CTKD I) đóng vai người lái buôn.... Đêm hôm đó còn có các bạn Nguyễn Thế Sanh, Nguyễn Đức Phổng, Vàng Huy Liễu, Nguyễn Văn Mai...trình diễn hoạt cảnh “Summer Time” rất đặc sắc với tiếng saxophone điêu luyện của Nguyễn Sơn trong ban nhạc Trường Võ Bị Đa Lạt. Nguyễn Thế Sanh ở Virginia và lặn mấy chục năm nay, Nguyễn Đức Phổng thủ khoa khóa 22B Đà Lạt tử trận tại chiến trường Campuchia năm 1971, Vàng Huy Liễu ở Florida và Nguyễn Văn Mai (Mai Hắc Đế) ở xứ Kangaroo.

Nhớ Đà Lạt quá nên viết đôi dòng đại khái về mấy rạp ciné thuở thập niên 50- 60. Bạn nào có những kỷ niệm đặc biệt về mấy rạp này xin viết tiếp. Cám ơn.

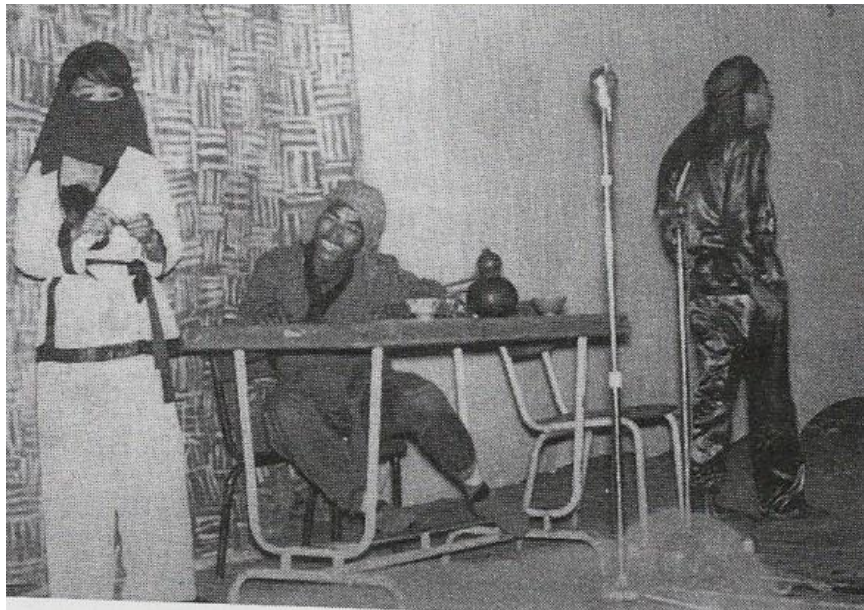
Trong tháng 5 này có ngày “Mother’ Day”. Mình xin chúc các chị nhận được nhiều điều vui từ các con của mình.

Rạp Ciné Hòa Bình còn có tên là hội trường Hòa Bình

Nguyễn Quang Tuyến (ngồi), Hoàng Kim Châu (đứng), Phùng Bích Sơn, Lê Ánh Tuyết, Phùng Thuận, Nguyễn Sơn

Hoàng Kim Châu trong vai Thạch Đầu Nhi, Nguyễn Quang Tuyến trong vai chủ quán, Lê Ánh Tuyết trong vai Giang Hoa Tâm

Phong Châu

